

GESPA-PRICE

LA PLATJA SOTA EL CIMENT

per Joaquim Sabaté

«Gespa Price» és el nom que prengué el Festival que, el 15 de maig, aplegà més de mil persones a la Universitat de Bellaterra, Gespa evocant el verd que embelleix el campus, i Price en record del Primer Festival Popular de Poesia Catalana celebrat al Gran Price de Barcelona l'abril de 1970.

Un hom es preguntava si realment la Universitat, enguany, està per festes i festivals. Un hom dubtava si era una festa «festiva» la millor manera de rematar aquest curs que, a tot arreu però sobretot a Bellaterra, ha estat perdut. Convertir Bellaterra, ni que fos per unes hores, en una festa, ¿no era, en les circumstàncies actuals, un *divertimento* d'una frivolitat insostenible?

El desenrotllament de l'acte, però, va apai-vagar, cal suposar-ho, qualsevol desconfian-ça d'aquest tipus.

NI GESPA, NI PRICE,
SINÓ TOTA UNA ALTRA COSA

En realitat, ni «gespa» ni «Price». La mos-tra poètica va tenir lloc en una prosaica esplanada abusivament encimentada i des

d'on la gespa només es veia, a distància, com un contrapunt sarcàstic a les masto-dòntiques masses de ciment de les facultats. I, perquè fos «Price», li mancà, d'una banda, el caràcter popular i multitudinari, de carrer, que va tenir el públic d'aquell memorable Festival, i, d'altra banda, la partici-pació massiva dels poetes. «Gespa Price» fou, doncs, tota una altra cosa.

SETANTA POETES... PERÒ NO BEN BÉ

El programa-pòster anunciava la participa-ció d'una setantena de poetes. A l'hora de la veritat, no tothom hi era, si bé al pro-grama s'hi afegiren noms no anunciats.

¿Fins a quin punt foren significatives les absències? Josep Espunyes, un dels absents, en una nota que hom va llegir, contestava el «Gespa Price» acusant-lo d'ésser un acte elitista fet en un dia lectiu d'Universitat —és a dir, i remarcuem-ho, un dia i a una hora en què la majoria de la gent treballa. Sospitem que, en molts casos, les causes devien ésser més pragmàtiques que les que adduí Josep Espunyes.

UN ACTE REIVINDICATIU

Sense, possiblement, que s'ho proposessin de manera especial molts dels seus prota-gonistes —organitzadors, participants i púb-lic—, el *show* poètic de Bellaterra fou, essencialment, un acte reivindicatiu. Reivindi-catiu de tot de coses alhora, i que ara fóra difícil, i arriscat, d'escatir una per una.

En conjunt, l'acte resultà una mostra apro-ximada del que, en un entorn al qual molt generosament gosarem atribuir un cert grau de llibertat, l'acció d'uns poetes i d'un púb-lic de composició molt concreta —els es-tudiants universitaris— pot arribar a donar de si. El «Gespa Price» respirà, del comen-çament al final, un clima de renovació, de trencament d'estructures, d'engatjament. I, sobretot, d'autenticitat i d'espontaneïtat. Des de les adhesions poètiques i cíviques que foren llegides, procedents del País Basc, de Galícia, de Castella, fins a la composició mateixa dels poetes participants, on, al costat d'un basc, d'un portuguès i d'un pales-tinià, figuraven poetes de tots els Països Catalans. La presència de poetes valencians hi fou notable, i això contribuï a fer pa-lesa la unitat i la identitat cultural i cívica dels Països Catalans. Això sol ja fou, sense que necessàriament tothom hi posés una intencionalitat prèvia, una reivindicació de primer ordre. Com també ho fou el con-junt de la temàtica dels poemes llegits: poesia cívica i poesia acusadament eròtica sobretot —és a dir, poesia erosiva d'unes molt determinades estructures socials—, i poc, molt poc hermetisme, i, no cal dir, ni rastre de poesia de «mel i mató».

El malaguanyat Gabriel Ferrater, més d'un cop havia citat una frase cèlebre de Malher-be: «Un bon poeta no és més útil a la república que un bon jugador de bitlles». Potser no ho ha de ser necessàriament, diríem, però sí —i en això sí que podem comparar el Festival del Price amb el Festival de Bellaterra— que en ocasions pot ser-ho i ha de ser-ho.

Josep Palau i Fabre amb el seu erotisme sublimat, Agustí Bartra amb la magnificèn-cia dels grans mites, Joan Colomines amb la crispació del clam cívic, Joan Argenté amb la ironia dels mots ben travats, i Marta Pessarrodona, i Josep Gual, i Màrius Sam-pere, i Vicenç Altaió, i Anton Carrera, i Mi-quel Desclot i tants d'altres, coneguts i in-coneguts al món —o, millor, als mons— de la poesia catalana, van demostrar, amb els estils més variats i amb les temàtiques més diverses, que una mostra pública de poesia catalana és, avui, una reivindicació. Hom diria, alludint al maig francès, que el 15 de maig d'enguany, a Bellaterra, la platja era, no sota els adoquins però sí sota el ci-ment; pel dessorre, s'hi sentia la remor de les ones.

L'acte, malauradament allargassat, acabà amb la veu crispadora de Rafael Subirachs entonant «Els Segadors», que foren cantats per part dels assistents.

una escola nova al servei de Barcelona

COL·LEGI **Pau Casals**

Director: JOAN CARULLA i GRATACÒS

Carrer Cardoner, 45 (entre Places Lesseps i Sanllehi)

inauguració el curs 1975/76

- EDUCACIÓ GENERAL BÀSICA (E.G.B.)
- BATXILLERAT UNIFICAT POLIVALENT (B.U.P.)
- CURS D'ORIENTACIÓ UNIVERSITÀRIA (C.O.U.)

INFORMACIÓ i MATRÍCULA:

Al mateix col·legi els dijous de 6,30 a 9,30 del vespre

Al Centre d'Estudis UNI-TEC cada dia de 9 a 1 i de 4 a 6

Ronda Universitat, 20 - Tels. 317 79 86 i 317 79 90